

ЧУДОМИР ЗА БОГ ДА ПРОСТИ

chitanka.info

Тактики, да ти кажа, методики и разни едни препедевтики! Учат ги, учат ги и после всеки си я кара, както си знае и както му е по-лесно. На, учителят по химия Обесников например, преди да е влязъл в клас още, и учениците му са заковани като с гвоздеи по местата си. И тишина, тишина, тишина — полутон да изпусне някой, дето има една дума, ще го чуят всички. Като отвори вратата, спре се, изгледа над очилата си целия клас, като факир, кога хипнотизира, пристъпи след това към дежурния, завърти му една плесница вместо поздрав, тупне дневника о масата, та затреперят стъкла и епруветки и веднага вади тефтерчето. Разгърне го, прелиства го, гледа, а учениците, спрели дъх, не смеят да се изкашлят. Най-после забие пръст на едно място и изреве като мечка:

— Да излезе на урок галфон №23!

Нещастният номер 23, за когото се отнася комплиментът, пребледнее, надигне се, заклати се като отровен и цял разтреперан, застане до черната дъска.

Обесников го гледа презрително, гледа, мълчи и чука с пръст по тефтерчето, па прогърми наново:

— Скорбяла!

Ученикът най-напред направи усилия да каже нещо за скорбялата и напъне шия, но като се увери, че езикът му е залепнал на небцето от страх, вземе тебешира, написва с малка грешка формулата и зачаква тревожно. Обесников поглежда с едно око само и пак мълчи. След мъчителна пауза избоботи пак:

— Сипи й малко вода да видим какво ще стане!

Ученикът преглъща суха плюнка, гледа безпомощно и без да иска, дробни на късове бърсалката. После написва някъде встрани формулата на водата и пак зачаква.

— Еее, какво ще стане!

Ученикът гледа жалостно в тавана и все се кани да каже нещо, ама не може.

— И качамак няма да стане! Разбра ли? Качамак! Марш! Марш на място! Единица!

Такава му е педагогията на учителя Обесников. Строгост, дисциплина, значи, и... не ти е работа! И рядко пише някому четворка. Три, две, едно — тройка, двойка, единица. Това е.

— Аз, казва, петица пиша на себе си, а шест само на Господа Бога Всесъздателя! Толкоз! Който не е доволен, да върви в друга гимназия!

Виж, преподавателят по ръчна работа Татъо Татев е съвсем друго нещо. Кадифе, памук, душичка човек, знаете. Весел, засмян, учтив и нито отсъствия пише, нито забележки прави, нито пък плесници зашлепява някому. Демокрация, народовластие и пълна свобода в клас.

Учениците имат час по дърводелие например и по даден модел работят окачалки за дрехи. Добре, но някой, да речем, не му се работи окачалка, а си дялка с ножчето клечка за зъби. Мооже! Сво-бодно! Друг пък на баба си хурка стърже на струга. Трети с пилата си поправя оръфания ток на обувката, а четвърти, просто на просто, със стъклена книга стърже ушите на другаря си. Учителят Татъо Татев в ъгъла при катедрата си стои, чете си романа „Граф Монте Кристо“ и се прави, че не вижда. И най-важното е, че на края на срока не иска да му се представят изработените предмети, а си поставя бележка така, по памет. Като вземе главната книга, като ги зареди: шест, шест, шест, пет, шест, пет, шест, шест, пет, шест... Просто да го разцелуваш в профил и във фас. И на кого каква бележка поставя, хич не поглежда. Злато човек! Елмаз! Безценен камък!

Веднъж след приключване на втория срок директорът го повикал, разгърнал отпреде му главната книга на V „д“ клас и му рекъл:

— Г-н Татев, виждате ли, една проверка, таквози, и едно малко обяснение.

— Моля, моля, г-н директоре! На вашите услуги!

— Тук на ученика Гаргов Херувим сте писали петица за втория срок, а той, видите ли, е изключен още преди да изтече първият даже.

— Хм, да, да! Спомням си, г-н директор, спомням си, но то беше тъй сръчно и тъй трудолюбиво момче и толкова много предмети ми изработи за кратко време, че и за третия срок спокойно може да му се постави бележка...

— Същото, видите ли, сте направили и с ученика Калцунев Борислав. Той пък въз основа на медицинско свидетелство и по решение на учителския съвет е освободен по вашия предмет поради това, че три пръста от дясната му ръка липсват.

— Липсват, липсват, г-н директоре, и е освободен, но идва, идва момчето и работи... с лявата ръка работи, знаете. Рендосва, кове и реже с триона като дявол.

— Да кажем, че и това е така, макар че не трябваше да му поставяте бележки, но, видите ли? Какво ще кажете за шестицата, която сте писали на Карапанчев Емил, който почина от тифус още преди Коледа?

— Ах, да, да! Прав сте, г-н директоре, прав сте... Не е правилно, но и то небрежност не е... То, детето, беше тъй примерно, тъй кротко и послушно и тъй бедно... Като се научих, че починало, тъй ми дожаля, че с нищо не се погрижих за него, с нищо не му помогнах, та си рекох: „Умряло клетото, отишло си вече, защо ей така, вместо цвете над гроба му, вместо свещица, един вид, да му не сложа една шесторка на горкичкото...“ За Бог да прости, един вид, г-н директоре, за Бог да прости и вечна му памет го направих, знаете...

Издание: Чудомир. „Съчинения в три тома“, Подбор и редакция: Петър Пондев и Серафим Северняк. 2 том. Разкази и фейлетони. „Български писател“, С. 1969.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.